

TRZYDZIESTOLECIE SZCZECIŃSKICH ÓSEMEK

Szczep Nitra nieprzerwanie działa mimo pandemii.

8 SZCZECIŃSKA DRUŻYNA WĘDROWNICZEK „FENIKS” IM. ALEKSANDRY I STEFANII GRZESZCZAKÓWIEN

I. HISTORIA DRUŻYNY

Drużyna została założona przez Zuzannę Wojciechowską z d. Koziulec 18 września 2016 roku. Jej początki sięgają wcześniejszej działalności starszych harcerki z 8 SDH „Suma Sił” jako zastęp „Feniks”. Zastęp został powołany po raz pierwszy w 2009 roku. Po roku działalności został rozwiązany i powołany ponownie w 2014 roku. Rok później harcerki zaczęły działać jako 8 SDW „CUD”. Drużyna po krótkim czasie przestała funkcjonować i w jej miejsce została powołana 8 SDW „Feniks”, która nawiązuje do pierwszych dziewczyn w wieku wędrowniczym działających w środowisku. W 2019 roku drużyna zdobyła patronki i proporzec. Na początku nowego roku harcerskiego 2020/21 po 4 latach prowadzenia jednostki phm. Zuzanna Wojciechowska HR przekazała funkcję drużynowej węd. Wiktorii Kobiec.

DRUŻYNOWE

- 2016-2020

phm. Zuzanna Wojciechowska

- 2020 - dzień dzisiejszy

węd. Wiktorii Kobiec

II. TRADYCJE I OBRZĘDY

OBRZĘDOWOŚĆ DRUŻYNY

Nazwa drużyny nawiązuje do pierwszego zastępu starszych harcerki i ich obrzędowości związanej z żywiołem ognia. Mottem drużyny jest sentencja „Rinescere piu gloriosa” tłumaczona jako „Odrodzi się jeszcze wspanialsza”. Słowa nawiązują do ciągłej pracy nad sobą każdej wędrowniczki. Barwy drużyny to czerń i bordo. Symbolicznie nawiązują one do popiołu i ognia, spalonego i odrodzonego feniksa. Nosimy

czarne chusty z bordowym obszyciem i bordowe berety. Na lewym pagonie druhnny noszą naramiennik wędrowniczy. Jest to oznaczenie wszystkich wędrowniczek w Polsce, wskazujące na to, że druhna dba o swój rozwój w zakresie siły ciała, siły umysłu i siły ducha; szuka swojego miejsca w społeczeństwie i pełni służbę dla bliźnich. Logo drużyny to feniks unoszący się w stronę nieba, którego ogon układa się w kształt ósemki.

III. PATRONKA

Drużyna ma dwie patronki, siostry, Aleksandrę „Oleńkę” Grzeszczakównę i Stefanię „Stefę” Grzeszczakównę. Obie urodziły się w latach 20. XX wieku i były harcerkami należącymi do Szarych Szeregów.

ALEKSANDRA GRZESZCZAK PS. „OLEŃKA”

(ur. 1 lutego 1921 roku)
Wychowana w mieszczańskiej rodzinie warszawskiej, w duchu patriotycznym. Skromna, cicha, wierna Kościołowi, nie narzucała swoich poglądów. Harcerka, absolwentka liceum im. N. Żmichowskiej. „Oleńka” szła przez

życie jak świetlista smuga. Rozśpiewana, towarzyska, wylewna, pogodna, zawsze musiała się kimś opiekować. Na przełomie lat 1939/1940 związała się z ideowo-wychowawczą organizacją Pet. W ramach tego stowarzyszenia uczestniczyła w tajnych kursach sanitarnych. Zainteresowana służbą chorym, szanująca godność cierpiącego człowieka, skorzystała z możliwości studiowania medycyny. We wrześniu 1941 r. wstąpiła do Prywatnej Szkoły dla Pomocniczego Personelu Sanitarnego doc. dr. Jana Zaorskiego, w Warszawie. Wyróżniła się pilnością i starannością. Po włączeniu Petu do wojskowej organizacji podziemnej znalazła się w Grupach Szturmowych. Funkcje sanitarne łączyła ze służbą łączności. Aleksandra brała aktywny udział w akcjach dywersyjnych, m. in. w akcji zwanej Taśmą, zorganizowanej przeciw strażnikom wroga na granicy Rzeszy i Generalnego Gubernatorstwa. Pełniła funkcję drużynowej grupy dziewcząt w kompanii Rudy batalionu Zośka. Została aresztowana w pierwszych dniach stycznia 1944 roku w okolicach placu Narutowicza. Szła z paczką materiałów wybuchowych. Przechodziła bardzo ciężkie śledztwo w alei Szucha. Gestapo stosowało tortury. Oleńka znała dużo nazwisk i adresów. Nie wydała nikogo. Dokładna data jej śmierci nie jest znana. Rodzina dowiedziała się tylko, że ją przewożono z badań na Szucha sino-granatową, że nic nie powiedziała i że ją rozstrzelano w ruinach getta. Za bohaterską postawę podczas badań przez gestapo została pośmiertnie odznaczona Krzyżem Walecznych. Pluton żeński bata-

lionu Zośka otrzymała nazwę Oleńka, taki był bowiem jej pseudonim w konspiracji.

STEFANIA GRZESZCZAK PS. „STEFA”

(ur. 10 lutego 1923 w Warszawie, zm. 15 września 1944) - sanitariuszka, łączniczka, uczestniczka powstania warszawskiego w III plutonie „Felek” 2. kompanii „Rudy” batalionu „Zośka”. Stefa - cicha, zamknięta, powściągliwa, skupiona, pedantyczna, spokojna. Przy niej miało się poczucie bezpieczeństwa i równowagi. Podczas okupacji służyła w 2. drużynie plutonu żeńskiego „Oleńka”. Na czas powstania przyłączona do batalionu „Zośka”. Wraz ze swoim oddziałem służyła na Woli, Starym Mieście i Czerniakowie. 11. dnia powstania warszawskiego została odcięta od batalionu podczas walk w obronie cmentarzy wolskich. Jej grupa w następnym dniu przebiła się do Kampinosu, stamtąd na Żoliborz, później zaś, przechodząc kanałami na Stare Miasto, dotarła do swego oddziału. Stefania poległa 15 września 1944 w walkach powstańczych przy ul. Wilanowskiej 1 na Czerniakowie. Miała 20 lat.

Pół roku później Tadeusz Sumiński przychodzi do Wilanowską, jej miejsce śmierci. Leży Stefa. Jak wtedy. Tak upadła. Tak została. Włosy sklejone śniegiem. Jeszcze te drobniutkie rdzawe kropeczki. Piegi. Podniósł ją. Pomodlił się. Poptakał. Złożył do leja po bombie. Przykrył gruzem, dechami. Po czasie Stefa została pochowana w kwaterach żołnierzy i sanitariuszek batalionu „Zośka” na Wolskich Powązkach w Warszawie. Tam też znajduje się symboliczny grób jej siostry „Oleńki”. „Stefa” została dwukrotnie odznaczona Krzyżem Walecznych.

8 SZCZECIŃSKA DRUŻYNA WĘDRONIKÓW „OGIEŃ”

I. HISTORIA DRUŻYNY

8 Szczecińska Drużyna Wędrowników „Ogień” została powołana rozkazem komendanta chorągwi L14/17 z dnia 23.09.2017 r., a jej drużynowym został hm. Mateusz Wojciechowski HR. W dniu 5.10.2019 r. Mateusz przekazał drużynę pwd. Michałowi Mazurowi HR.

Ogień swoje tradycje i obrzędowość zawdzięcza „Ósemkowej” drużynie wędrowników, która działa w latach 1995-1997 pod tą samą nazwą - została ona odtworzona również w latach 2008-2009. Na przełomie 2012 i 2013 roku działała drużyna wędrowników o nazwie „Ignis”, co z łaciny oznacza Ogień - na wzór tej drużyny działającej wcześniej.

Pierwszy skład obecnej drużyny powstał w 2017 r. z wędrowników wcześniej działających w 8 SDH „Płomień”. W następnych latach do drużyny dołączali kolejni wędrownicy, wywodzący się z Płomienia, a później

także i z 8 SDH „Orlęta”. Ci, którzy dorosli w Ogniu i byli gotowi podjąć się służby na rzecz środowiska, obejmowali funkcje w męskich drużynach szczebu (w gromadzie suchów i drużynach harcerzy).

DRUŻYNOWI

- 1995-1997
phm. Andrzej Pawłowski
- 2008-2009
phm. Andrzej Smoliński
- 2012
hm. Rafał Rak
- 2013
phm. Szymon Zamorski
- 2017-2019
hm. Mateusz Wojciechowski
- 2019 - dzień dzisiejszy
pwd. Michał Mazur

II. TRADYCJE I OBRZĘDY

OBRZĘDOWOŚĆ DRUŻYNY

Wędrownicy w Ogniu noszą brązowe chusty z czarnym obszyciem oraz czarne chusty z granatowym obszyciem,

w zależności od drużyny pochodzenia. Elementem łączącym całą drużynę jest emblemat, przedstawiający logo drużyny, wyszywany z tyłu chusty na rogu wystającym spod kołnierza munduru.

Logo przedstawia liczbę 8 wpisaną w symbol, na który składa się: z prawej strony lilijka, z lewej zaś połowa płonącego ognia.

Wędrownik przychodzący do drużyny musi być odpowiedzialnym harcerzem, dlatego obrzędowe przejście do wędrowników symbolizuje samodzielne wkraczanie na nową drogę. Kandydat doko-

nuje tego dzięki wskazówkom, których udziela mu dotychczasowy drużynowy, lecz aby mógł przyjąć go nowy drużynowy, dołączyć musi samodzielnie. Obrzędowość przyjęcia zawiera element „wędrownicy” oraz część wzorowaną na pasowaniu na rycerza, symbolizującą wejście w męstwo.

Słowa „Ignem veni mittere in terram” wygrawerowane są na obrzędowym mieczu drużyny, których dalszy ciąg słyszy każdy wędrownik przyjęty do drużyny. Oznaczają, że do nas - wędrowników, należy zmienianie świata na lepszy, a ogień rzucony na ziemię oznacza ogień Bożej Miłości oraz Ducha Świętego.

Ważnym elementem rozwoju wędrownika jest realizacja próby wędrowniczej na Naramiennik, a na jej zakończenie przejście Pradawną Ścieżką Wędrowników, w celu sprawdzenia się przed samym sobą.

AUTORZY:

Opr. merytoryczne: pwd. Maria Tomaszewska HR
Opr. graficzne: phm. Kacper Borkowski HR

STRONY DRUŻYN:

FENIKS.SZCZEPWATRA.PL
OGIEN.SZCZEPWATRA.PL

W NASTĘPNYCH NUMERACH:

Kilka słów o książce i kalendarzu Ósemek.
Podsumowanie obchodów 30-lecia.